

Velfærdsminister
Karen Jespersen
Christiansborg

Åbent brev

Holstebro den 3. august 2008

Kære Karen Jespersen

Jeg er en pige på 33 år, som de sidste 4 år har hjemmetrænet. Ud fra det har jeg haft enestående resultater, resultater som lægerne ikke kunne forudse eller havde turet håbe på.

Jeg blev i 1998 hjerneskadet på Rigshospitalet – og vil lige sige at jeg ikke fik noget i erstatning. Jeg kunne med nød og næppe gå, hvis jeg gik, var det med støtte. Min tale var rigtig dårlig. Mit syn var meget flakkende og jeg havde store problemer med at fokusere. Min balance var godt og grundig blevet ramt og jeg måtte på pension som 24-årig.

Som 29-årig fik jeg et hint om muligheder for hjemmetræning. En masse hjerneskadede børn, der havde opnået store fremskridt med en amerikansk metode. Derfor kontaktede jeg terapeut Larz Thielemann, der ved en masse om hjernen, kost og træning.

Jeg begyndte straks med træningen og lagde min kost totalt om. Allerede efter 2-3 mdr. kunne man se forbedringer i min gang og mit syn. De sidste 4 år af mit liv er spækket med succes-historier.

I dag løber jeg 7 ½ km, 5 dage om ugen, jeg har sågar været ude for at cykle og der var jeg meget stolt af mig selv. Mine øjne er væsentligt forbedret og min tale er næsten perfekt. Men det der fylder allermost er det at jeg har fået en masse tanker og følelser igen. Det har fået mig til at lægge en masse planer for mit liv og givet mig mere lyst til tilværelsen.

Selvom jeg bruger alt min tid og energi på min træning, har jeg alligevel formået at få mig et skånejob. Hvor jeg bruger 9 timer om ugen.

Jeg har skrevet brevet her, fordi jeg gang på gang er blevet så utrolig meget skuffet over det Danske Kommunale system. Ikke nok med, at det er utrolig nedværdigende, at man skal bede om tilskud om det ene og andet. Men jeg føler ikke, at man bliver taget alvorlig af Socialrådgiveren. Socialrådgiveren som det jo flot hedder, men jeg har da aldrig nogensinde modtaget rådgivning, men derimod en masse afslag.

Nu har jeg brugt lang tid af mit liv og har tilsidesat ALT til fordel for træningen. Det ville koste kommunen så lidt at hjælpe mig og støtte mig, og det ville betyde meget for mig. Alt hvad jeg i virkeligheden har brug for, er en smule anerkendelse i form af, hjælp til nogle materialer, kost og en hjælper, men der er intet at hente her i Holstebro – intet! Det er ikke rimeligt og det frustrerer og sårer mig.

Her sidder jeg som en pige på 33 år, er blevet hjerneskadet af lægerne, men der kunne hverken blive til en erstatning eller hjælp til mit projekt! Havde jeg fået den erstatning, havde brevet her, ikke været nødvendig. Men er man alkoholikere eller stofmisbrugere får man både i den ene og anden ende, her tænker jeg på afvænnning, men ikke nok med det, hvem er det, der betaler deres misbrug? I dag bruger man flere resurser på afvænnning af alkoholikere og narkomaner, end man bruger på genoptræning af de hjerneskadede – og de hjerneskadede falder ikke i, igen og igen.

Jeg har så valgt at tage ansvar over mit eget liv, men systemet vil ikke støtte min hjemmetræning, selvom det alt andet lige bliver billigere i sidste ende. Jeg tror da nok, at min hjemmetræning er noget billigere end den fysioterapi jeg fik før i tiden. Regeringen har efterspurgt, at folket skulle tage ansvar for dem selv – men hvem gider det, når man ikke bliver belønnet bare en lille smule.

Jeg føler virkelig, jeg har gjort mig selv og ikke mindst samfundet, en kæmpe tjeneste. At det har kostet alle mine surt opsparede penge er en ting, men at man skal have gæld bagefter, det er da død urimeligt.

Jeg kan se nu, at hvis jeg ikke havde haft lysten og viljen til alt dette, så var jeg heller ikke kommet videre og så havde jeg kostet samfundet dyrt – rigtig dyrt.

Spildt arbejde er træningen selvfølgelig ikke, da jeg er meget stolt af, hvad jeg har opnået og død lykkelig over, at være så lidt afhængig af andre mennesker som jeg er i dag. Det føles så dejligt – Det er helt ubeskriveligt!

Derfor er det meget svært at forstå, at der bliver gjort en forskel på dem under 18 år og dem over 18 år. Selvom det hovedsagligt er børn og deres

forældre der hjemmetræner, ville det havde været rart, at en socialrådgiver havde muligheden for at oprette en anderledes kasse, hvor sådan en som jeg havde mulighed for, at få hjælp til min hjemmetræning. Man burde overføre den geniale lov der gælder for børn under 18 år, så voksne også kunne drage nytte af den. Jeg har erfaret på egen krop at ønsker man virkelig at blive rask vil man også gerne betale prisen, men i dette tilfælde er det meget dyrt.

Havde jeg siddet i en kørestol i dag, så havde jeg kunnet få en hjælper til hver en finger samt en masse genoptræning. Men her har jeg faktisk taget ansvar, for mit eget liv og kan på ingen måde få den mindste hjælp fra kommunen. Kan det være rigtigt?

Med venlig hilsen
Henriette Jensen

